

Stykke inde paa Jernbanens Grund, om end Forholdet kan være ordnet noget forskjelligt paa de forskjellige Steder. Enkelte Steder er det vistnok ogsaa ordnet saaledes, at man har ved Veiene et Stykke, som tilhører Jernbanen, lagt udenfor Hegnet. Hegningspørgsmaalet har en betydelig Interesse for Befolkningen og særligt Sneefjærmspørgsmaalet, men at man skulde komme til at foretage, hvad det ærede Medlem talte om, nemlig at man aarlig skulde erstatte Skaden ved Sneefjærme, vil jeg ikke være med til. Jeg vil nok være med til at ordne det paa en for Befolkningen simpel Maade; men naar man skal belægge enhver Kvadratalen med Guld eller Sølv, kan man ikke komme til den Ordning, og her kan det ikke nytte at tænke paa Expropriering for de enkelte Tilfælde. Jeg tror, det er bedre, at vi enes om en almindelig Expropriationslov. Jeg kan ikke se nogen Fare derved; og jeg kan se, at Statskassen har en meget stor Interesse i, at en saadan Lov vedtages. Jeg kan ikke se, at noget Menneſte i Befolkningen kan have Noget imod, at der er Lovlige Taxationer, og det er en Fremgangsmaade, som er brugt i alle andre Tilfælde. Det er den samme Fremgangsmaade, der altid er anvendt ved nye Jernbaneanlæg, det er akkurat det Samme, der ønskes at skulle være Tilfældet her. Det er ganske vist kun en Tilfældighed, at Forordningens Udtryk ere blevne saaledes, at de ikke anvendes paa Udvidelser, og jeg tør vel endog sige, at det er en Tilfældighed, at man ikke fra først af har tænkt sig, at der i dem allerede laa en Bemyndigelse dertil. Jeg vil imidlertid ikke nu give mig til at udvide en allerede gammel Fortolkning.

Bjornbak: Naar den ærede Minister siger, at jeg bryder mig Pokker om Statskassen, saa turde det vel nok være et noget haardt og urimeligt Udtryk at bruge. Jeg har kun villet pointere dette, at der var to Interesser at varetage her, og at vi ikke skulde staa udelukkende paa den ene Side, udelukkende repræsentere den ene Interesse. Saa maatte den ærede Minister repræsentere den ene Side af Spørgsmaalet, nemlig Hensynet til Statskassen, men vi Andre skulle repræsentere begge Hensyn. Naar den ærede Minister og et andet æret Medlem talte om urimelig Betaling for Afstaaelsen af Jordstykker, og man saa nævner Forbringerne ved Standerborg Station som noget ganske Urimeligt i den Henseende, forekommer det ikke mig, at det er saa forfærdeligt urimeligt, hvad man forlanger der, idet det netop turde være den almindelige Pris,

som man almindeligvis ved Standerborg Station kan faae for alt det, man ønsker at sælge, og hvorfor skulde man sælge billigere til Staten, naar man med største Væthed kan sælge til enhver Privatmand? Der maa vistnok være nogen Strid indenfor Ministeriet om, hvad man skal falde urimelig Pris for Afstaaelse af Jordstykker, naar Prisen paa disse $3\frac{1}{2}$ eller 4 Tdr. Land ved Standerborg Station, som skulde koste omkring 35,000 Kr., anses for aldeles urimelig og ublu, idet man rask væk ude ved Vestfronten — det er ganske vist en anden Minister, nemlig den ærede Krigsminister, der opererer derude — ikke er bange for at give 65,000 Kr. for et lignende Stykke Jord. Der maa man altsaa ikke anse det for urimeligt at give dobbelt saa meget; men det kan være, der er Forskjel paa, enten man skal benytte Jord til Fæstningsværker eller til Jernbaner. Til Fæstningsværkerne er man ikke saa bange for at give høiere Priser. Naar man Listen efter, vil man ved al Afstaaelse af Jord derude finde fabelagtige Priser, Priser langt ud over dem, der ere givne ved Jordafstaaelse til Jernbaner. Der maa altsaa sikkert være forskjellige Meninger i Ministeriet om, hvad der er urimelig høj Pris. I dette Tilfælde, ved Vestfronten, synes jeg, det er en urimelig høj Betaling at give, i Særdeleshed i Betragtning af det Formaal, man vil anvende Jorden til. Om man skulde give lidt vel Meget for et Stykke Jord, der laa lige op til en Jernbanestation, vilde jeg ikke anse for en stor Ulykke. I denne Henseende vil jeg sige — ikke at jeg bryder mig Pokker om Statskassen, som den ærede Minister siger, men, at naar En skal være brøstholden, maa det hellere være Statskassen end en privat Mand, der skal afstaa Jord til Jernbaneudvidelse.

Berg: Jeg har et lille Mellemværende med den ærede Minister. Det hændte sig en Gang, at en Thy stod for Ketten; han havde staaet et Aar. Han lagde til Grund for sin Undskyldning og sit Forsvar, at han først havde bedet Gieren om det; Gieren havde sagt Nei. Saa mente han, han havde Ret til at tage det, og saa tog han det. Dommeren anerkjendte ikke denne Grund, og Manden gik til Brødslofselle. Jeg overfører ikke dette med Arts og Ords Navn paa den ærede Minister eller paa det ærede Ministerium, men i konstitutionelle og finansielle Spørgsmaal argumenterer det ærede Ministerium ligesom denne Forbryder. Den ærede Minister siger: Det er aldrig, undtagen i dette Tilfælde, sket, at vi have anlagt en Jernbane uden Lov om Koncession til at anlægge den,